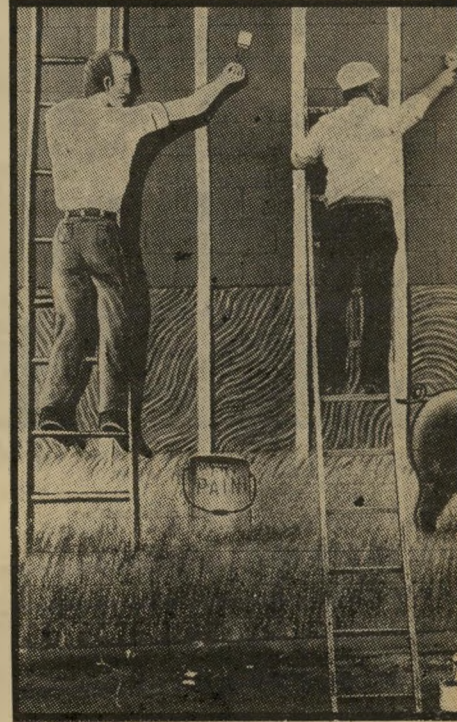

פירות התאוה

פירות התאוה נועד להיות הסרט שיקפיץ את פסטיבל-הסרטים בקאן ממקומו, בערך כפי שסרט אחר מסוגו, ממלכת החושים, עשה לפני מספר שנים. השני הסרטים אותו מוצא, הפקה משותפת יפא-נית'צרפתית. שניהם הוצגו עליידי איגוד הבמאים הצרפתי במסגרת שבועיים של הבמאים, ושניהם עוסקים באותו הנושא:

איש מצויר ליד איש מצויר
כל העיר מוסיאון

הביטויים הקיצוניים ביותר של האהבה והמין.

אלא שיש בכלי-זאת הבדל קטן. את ממלכת החושים ביים נאגיסה אושימה, לפי תסריט שכתב בעצמו; סרטו הראה את ההתמכרות המינית של זוג מאהב, המסתגר בתוך עצמו עד כדי טירוף, היה נועז ביותר, אבל גם אנושי ומרתק ביותר. פירות התאוה נעשה עליידי במאי בשם שווייטראיאמה, הידוע כבמאי השואף בליהרף להרחיב את שפת-הקולנוע עליידי שימוש בעיצוב חזותי כמעט נסיוני, המצטרף לשפת-תמונות פיוטית עשירה. אלא שטראיאמה לא השתמש הפעם בחימר של עצמו, אלא התבסס על השיבה לטירה, סיפור ההמשך המשלים את סיפור זה של אר, אולי היצירה האירונית המפורסמת ביותר של צרפת במאה האחת-עשרה.

השתעבדות מוחלטת. השיבה לטירה צריך להביא את כל המרכיבים בתוך סיפורו של או ליד קיצוניות אבסורדית. בספר המקורי דובר בהשתעבדות מוחלטת פיסית ומינית, כביטוי לאהבה. הסרט השני מציג את הצעד הבא: האהבה מפנה מקום ליצר השילטון בזולת. היחסים בין לורד סטיבן ו"או", האשה האלמונית שבי שני הסיפורים, הופכים להיות בפירוש יחסים המושתתים על ההנחה, שהאשה שואבת את הנאתה מעצם ההנאה של בני זוגה, גם אם הנאה זו באה כתוצאה מהשפלה והתעללות באשה עצמה.

טראיאמה נטל את הסיפור המקורי והעביר אותו לאחת מעריה-הנמל השוקקות של סין בשנות העשרים (זה יכול להיות שנה אחי או הונג קונג). סטיבן מביא לשם את או, והיא מתבקשת לעבוד כיצאנית מן השורה ב"בית-פרחים" (מליצה מקורי מית לכינוי בית-בושת). כל הנשים היעובדות במוסד הזה, המנוהל עליידי הור-מסקוואל לבוש בבגדי נשים, "משלימות" זו את זו, מסביר טראיאמה, או במילים אחרות, יוצרות יחד את התגלמות האשה במלוא מובן המילה. ואכן, הסרט מתעכב בהרחבה על חלומות הגדולה של יצאנית אחת, הסבורה שהיא כוכבת גדולה. על הסאדיום הטבוע באחיה, המשוכנעת שכל גבר שהיא מלקה, לפי בקשתו, אינו אלא

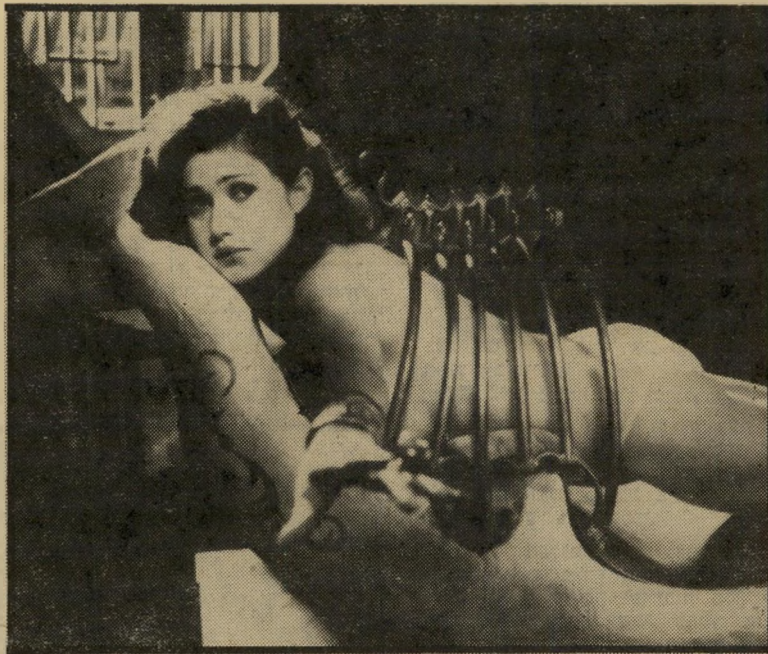
קדאום קינסקי בתפקיד לורד סטיבן עם יצאניות "בית הפרחים" בסרט "פירות התאוה" כל הנשים משלימות זו את זו

מאבד את או, שמשתחררת מן הכבלים שבהם נקשרה אליו.

טראיאמה, ככל הנראה, הקדיש לא פחות מחשבה למישור הסוציאלי מאשר למישור המיני. כל הסצנות של העניים, הישנים ברחוב בחוסר-כל, לפחות בתחילת הסרט, מצולמים בכוחה-תהילה בשחור-לבן, פנים בית-הבושת לובש גווני אדום ואפור, וצירי רי הרקע על הקירות, הפרגודים ואפילו על כליהעור השונים לניסויים המיניים הם תערוכת מורה של תרבות המורה והי מערב.

אולם, בסופו של דבר, יש שתי בעיות שטראיאמה לא הצליח להתגבר עליהן. הראשונה קשורה להעזה המינית שמגלה הסרט. אחרי כל מיגוון הסרטים הפורנו-גרפיים של העשור האחרון, פשוט קשה עוד להפתיע או להדהים. החידושים הם מישניים והמציניים אינם יכולים לבוא, אלא חלקית, על סיפוקם. הבעיה השנייה קשורה לשילוב שבין המין והפוליטיקה. אמנם, שניהם נמצאים בסרט, בשניהם מדור בר בניוון של המעמד השליטי, שיביא להתמוטטותו, אבל שני המרכיבים הללו אינם מתחברים, עלילתית או ריגשית, לתמונה כוללת ומשכנעת.

ולבסוף, אולי הסיבה האמיתית לכך שפירות התאוה אינם מסכנים את מעמד ממלכת החושים: חסר בו אותו טירוף

איזאבל אידיה בתפקיד "או" כ"פירות התאוה" הנאה כתוצאה מהשפלה

אביה (בכלל יש בסרט התעסקות חזרת ונשנית בדמות האב הכוזב). שלישיית חיוור רת עד מוות, בעיקבות מחלת שחפת, וכן הלאה. הדרכים השונות שבהן מספקות גברות אלה את רצון לקוחותיהן מאפשר, כמובן, לטראיאמה לא רק לעמוד על זרועות המין האנושי, אלא גם לספק את תאוות ההצצה של הסקרנים למיניהם. להט הנעורים. התקופה שבה מתרחשת העלילה נבחרה כדי לשלב בתוך הסיפור את תחילת המהומות של שני העיר נגד הורים והמנצלים, כאשר אחד הקברים צנים הצעירים מתאהב באו, ומצליח, לא-חר מאמצים מרובים (מאחר שאין הכסף נתון בכיסו), לתנות עימה אהבים. החן, התשוקה הטהורה ולהט הנעורים שקושר את שניים אלה (או בסרט זה היא נערה בשנות העשרה) מהווה את מפתח הכפולה של הלורד סטיבן. מצד אחד, מסתבר לו כי זהו אספקט אחד של אהבה שנבצר ממנו, אחרי שהתפלשותו בכל סוגי תאוות הבשרים האפשריים הניסה ממנו כל צל של תום, ומצד שני, כאשר את מקומו תופס פרוליטר מן השורה, סופו של דבר, הוא אכן רוצח את הנער הצעיר, אבל

קדאום קינסקי ואריאז דומבז כ"פירות התאוה" אהבה ללא מיצרים